

ΟΙ ΚΑΗΜΟΙ ΤΗΣ ΛΙΜΝΟΘΑΛΑΣΣΑΣ

(19—31. Δεκέμβρης, 1907)

6

Η ΓΥΦΤΙΣΣΑ

Μωρή ζητάνα γένη τισσού, γιὰ πάσε μου τὸ χέρι,
πές μου κ' ἐμὲ τὴ μοῖρα μου, κινεῖ δὲ μᾶς ποτάζει,
μοῦ τεφει γιατίκιν τὴ κορδά και τὸ πορμὶ μαρίζει,
κι δ λογισμός μου τί ποθῶ, τί τρέμω, δὲν τὸ ξέρει.
Συρτὸ σάν ἀγρια μουσική γρειδὸ τὸ λάλημά σου,
κ' εἶναι γητεύτρα ή δημη σου, δοξεύτρα εἰν' ή μα
τιά σου,
κ' είμαι πρωτάρης τιροπαΐδες, τοιγάρα καταλύτρα...
Πάμε νάποτε λειώσῃς μου τῆς μοίρας τὰ γραμμένα
στὴ φίλα τῆς κοντρῆς ἔλιτα ποὺ κάνει τὴ μεστέρα
σ' δια τὰ ταΐμα, σάν έσε κ' ἐμέ, τάφωσιμένα...

7

Ο ΑΓΑΠΗΤΙΚΟΣ ΤΗΣ ΛΙΜΝΗΣ

Στὴν ἔρημη ἀκρούθαλασσα μὲ τοῦ βορρειᾶ τὰ φύκια,
μὲ τὶς φελοῦκες τὶς παλές.
Σταλίνι στὰ δυὸ χέρια σου και σὰ μαλλιὰ ἀρμυρίκια
ἄρμης και πέλαιν στάλαζες γιὰ δάμρα σταλυξίες.
Καὶ τάραξες τὸν ὕπο μου, στοιχεὶο θαλασσωμένο,
τῆς λίμνης ἀγαπητική,
και μοῦ είπες μὲ παράπορο : «Τραγούδι περιμένω...»
— Τραγούδι, σοῦ διπορείθηκα, δὲν ἔχω ἔγδι γιὰ σέ,
στὸν ἀργαλειὸ τῆς τέληνης μου σοῦ ἴραγίνω μιὰ ιστορία,
κι σ' τὴ φρεστωλεχταρῶ,
θὰ σ' εἴλη ζεστάνη μιὰ φωτιὰ τὰ γιᾶτα σου τὰ κρόνα.
Τῆς λίμνης ἀγαπητικέ, σ' ἀγάπησα κ' ἔγω.

8

ΤΟΥ ΒΙΟΛΙΤΖΗ ΤΟΥ ΜΠΑΤΑΡΙΑ ΤΟ ΕΓΚΩΜΙΟ

Γειά σου, καημένε Μπαταριά, τῆς δοξοριᾶς τεχνίτη
κι ἀφέντη τοῦ βιολιοῦ!
Μ' ἐστινα Ρούμελη πλατεὰ τὸ στριμωμένο σπίτι
και ἔγγναντο διπὸ φήλωμα τοῦ δλόδροσον Ζυγοῦ.

Γειά σου, καημένε Μπαταριά, τραγὸς εἰν' δημημός μου
και πιὸς τριήρος ἐσύ·

μὲ τὸ βιολί σου ἔνπνησες τὴ λεβεντιὰ τοῦ κόσμου
κ' ἡ Ρωμιούρη, μιὰ φωτιά, μέσ' στὸ βιολί σου ζῆ.

— Απὸ τοὺς μιόλους τοὺς ἐργοὺς ὡς τὰ βαθιὰ κανάλια,
γυμνὰ, ἀρμυρὰ τησαΐ,
ποντιὰ τῆς λιμνοθάλασσας, βορριόσματα, μάστραλια,
τέτουα φωτὴ δοξεύτρε την και τίτουα δοξαρά.

Γειά σου, καημένε Μπαταριά Κεὶ σὰ σινοτῆς, θάρ
πάξῃ
μέσ' στὰ ταεγγελοτά

νύχια τοῦ τὸ βιολί σου ἀπός και θὰ τὸ πάρη ταράξῃ
στὰ Μέτωπα, στὶς Αιάνορες, κι ἀκόμα πιὸ φηλά.

9

Η ΝΙΟΤΗ ΜΟΥ

Σέρω δυὸ λίμνες ξωπιές, δυὸ λίμνες ἀδερφάδες,
μὲ τοῦ χωριοῦ, μὲ τοῦ νεροῦ, μὲ τοῦ χωροῦ τὰ
κάλλη,
γιὰ διεροπλέχτες ἔρωτες και γιὰ τραγουδιστάδες·
τὴ λίμνη τ' Αγγελόκαστρον, τὸ Βραζωριοῦ τὴν ἄλλη.

Μὰ ω λιμνοθάλασσα γυμνὴ και μὲ τὰ ξερονήσια
τάνανθα, τάλατσηχτα και τὰ φυκοστρωμένα,
μὲ τὰ νερά σου τάβαθα και τάρμυρὰ περίσσια,
μὲ τὰ νερά σου, δάμρα σταλασμένα,
τὴ νιθῆ μου τὴν ἀκαρη τὴν ἔπιξα σ' δεύτρα.

10

ΤΟ ΑΙΜΑ

Σπαράζετε, ἀγριόποπιες και μαῦρες φαλαρίδες,
σᾶς ξάνοιξε δικυριγγήτης και χάρος ἔχει γίνει,
πεθαίνετε, να και οἱ στεργὸς τοῦ ἥλιου μ' ἀστάς ἀχτίδες,
παίρνετε κι ἀπὸ τὸ αἷμα σας τῆς δύσης τὸ ρουμπίνι.

Κ' ἐσεῖς, και ποιοῦ κυνηγητῆ σᾶς χτύπησε καρτέρι,
πόθιοι κι ἀγάπτες, δύνεια κ' ἐλπίδες και φοντίδες;
Κόκκινο κι διπὸ τὸ αἷμα σας τὸ πλαγιασμένο λατέρι.
Πεθαίνετε, ἀγριόποπιες και μαῦρες φαλαρίδες.

11

Η ΚΟΡΗ ΜΕ ΤΑ ΔΥΟ ΤΑ ΟΝΟΜΑΤΑ

— Αιπὸλείτοι τόρομά σου ἐσέ, διπλοὺς γεννῆς καη-
μούς,

πότε Παγώρα ἀκούς

και πότε κράζεσαι Άστρη·

κι αὐτὸ κ' ἐκεῖνο τόρομά στὶς δημοφιά σου πάει.

Σοῦ φέρνω σπάρτα διπὸ τὸ βοννό,

κι ἀπὸ τὴν Τονάρηα ἐν' ἄγαλμα, κι σ' τὸ ζαρίσω πῆρα.

Χωριατοπόύλο, σῦρε μην τὸν καλαμπατιαρό·

τραγούδη μου, ποιήτω, στὶς λεσβική σου λέρα. —

.. Μήτε τραγούδη σοῦ ἔμειλε, και μήτε και χορός.

• Ο τάφος δ πικρὸς

κλείστηκε ἀπάνου σου, ω πιρθένα

Σκαλίστε τὸ διπλόγομα στὶς πλάκα της, ὅμερα!

Σπάρτα φυτεῦτε ἀπὸ τὸ βοννό

στὸν τάφο της, και βάλτε τον μιὰ ταραγχαία εικόνα·

διπλογόματη, ἄγαλμα, λοκούδι, και τὰ δύο

νὰ είραι τοῦ ὕπου σου διειδα γλικά, Άστρη, Παγώρα!

12

Η ΜΟΥΣΑ

Μοῦσα! τὸ πρῶτο σου ἵερὸ φιλὶ στὸ μέτωπό μου
ληγγεῖς κοὶ τὴν ἔγραψα μου γιὰ τὴ χρυσὴ πιδούνα.
Ταῖοι τὸ παραθύρι της και τὸ παράθυρό μου,
χρόνια μας, νάτα, ένας κυημός, μιὰ λάμψη, μιὰ
τρεμούλα.

• Ω παρδιοχτάπια, δειλιά, ξενύχια.. Μιὰ γιορτὴ
τὸ λακατό ἀπὸ λούλουδα κι ἀπὸ σκοπούς τὸ σπίτι,
Μοῦσα, κι ἀπάνου ἀπὸ δλα ὥγια διὸ δῶρα σου, διὸ
ἀῖτοι,
χαρές μου, ἐσύ, προφήτη Οίγκω, κ' ἐσύ, Βα-
λαωρίτη!

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

ΤΑ ΗΡΑΤΗΡΙΑ

ΤΗΣ ΑΛ· Ι· ΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ

Μετεφέγθησαν .ις τὴν ὁδὸν Σταδίου
43 ἐντὸς τοῦ Χρυσοῦ Οίκου ('Maison Doré) τοῦ μεγάλου Κατοπτροποιείου
τοῦ κ. Α. Η. Εύαγγελου, ἔναντι Στοᾶς
'Αρδακείου.

ΑΙΚΑΣΤΙΚΟΣ ΚΑΛΗΤΗΡ. — Πλέσσας.

ΔΗΜΟΣΙΟΣ ΕΙΣΠΡΑΚΤΩΡ. — Βαργάρις.

ΓΙΑΝΝΗΣ, ὑπηρέτης - νοσοκόμος. — (Παραλεί-
φθηκε στὴν παράσταση).

— Έγα σαλόνι υποδοχῆς ὅπου περιμένουν οἱ ἀρ-
ρωστοὶ τοῦ γιατροῦ. Αεξιά πόρτα ποὺ δόηγει στὴν
κλινική — γραφεῖο τοῦ γιατροῦ. Στὸ βάθος ἐπίσης
πόρτα.

ΣΚΗΝΗ I.

ΓΙΑΤΡΟΣ (μόνος, περπατᾷ ἀνυπόμονος
μέσα στὸ δωμάτιο).

— Οὐφ! (Περπατᾷ, ὑστερα ἀπὸ λίγο γλησιά
ζει τὸ παράθυρο, τὸ ἀνοίγει και κιτάζει ξέω).

— Νὰ πάρει διεκθέλος. (Στέκεται στὸ παρά-
θυρο και ἀνυπομονῶντας παῖςει μὲ τὰ δάχτυλά του
στὸ τζάμι. "Υστερ" ἀπὸ λίγο γλησιά τὸ κουδούνι τῆς
ἔξωπορτας. 'Ο Γιατρὸς ξεπειτέστο...) —

— "Α! (τρέχει ν' ἀνοίξῃ τὴν πόρτα. 'Ακούεται
ἀπὸ μέσα δ ποροκάτω διάλογος).

ΣΚΗΝΗ II.

(ἄδεια)

ΓΙΑΤΡΟΣ. — Καλῶς τοὺς! 'Επὶ τέλους! Κό-
ντευξ νὰ σκηνω, ἀδελφέ.

ΝΙΚΟΣ — Καλημέρα. Τί νὰ κάμω. Δὲν μπο-
ροῦσα νὰ πετάξω ἐπὶ τέλους. Μόλις πῆρα τὸ γρα-
ματάκι σου, ἀμέσως ἐτρέξα. Τί τρέχει; (Μπαίνουν
στὴ σκηνή).

ΣΚΗΝΗ III.

ΓΙΑΤΡΟΣ, ΝΙΚΟΣ

ΓΙΑΤΡΟΣ. — Καθησε, θὰ σου πῶ.

(Ο Νίκος βγάζει τὸ καπέλλο του και κάθεται).

ΝΙΚΟΣ. — Γιὰ λέγε, γιατὶ μ' ἀνησυχήσεις φο-
ρεῖται. Τὸ γράμμα σου φαίνεται: γράμμα ἀνθρώπου
ἀπελπισμένου. Τί θὰ πῆ αὐτό: «'Ελα, Νίκο μου,
και θὰ μὲ σώσης»;...

ΓΙΑΤΡΟΣ. — "Αχ! καῦλινε Νίκο, κουράσθηκε
πεισά, δὲν βαστῶ, δὲν ἀντέχω. Εἶναι φοβερό. 'Ιταν
σκέπτομαι διεισέρχεσαι: και υπεκλητοί δὲν μποροῦσεις νὰ
δικαιούσεις χρήματα ἀπὸ τὴς Τραπέζας, δὲν μές
δίδουν. Δὲν έχουμε, ψλέψεις, έμπορική φόρμα.
Τέλος, δὲν θέλω νὰ ἐπεκτείνω σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα.
Δικαιούσθηκα λοιπὸν και υπέγραψκ γραμμάτιον 1250

ΝΙΚΟΣ. — Μὰ τὶ τρέχει, ἀδελφέ;

ΓΙΑΤΡΟΣ. — Κουράσθηκα, σου λέω. Είναι τέ-
τοιες οἱ υποχρεώσεις μου, που πάντα είμα: βριτηγ-
μένος στὰ χρήσι και ούτε μιᾶς στιγμῆς ἡτούχια ἔχω.
Πάντα η σπάθη τοῦ Δημοκλέους κρίμεται: ἀπάνω
ἀπὸ τὸ κεράκι μου.

ΝΙΚΟΣ. — Μὰ τὶ τρέχει ἐπὶ τέλους, θὰ μου
πῆς;

ΓΙΑΤΡΟΣ. — Νά! τὶ τρέχει!.. Πρὸ τεσσάρων
μηνῶν, καθὼς ξέρεις, ἔστειλε τοῦ 'Ανθρέα στὰς
Βρετανίας 1000 φρ. γιὰ νὰ πάρῃ τὸ δίπλωμά του
κι' ἐλθῇ ἐπὶ τέλους. Είτεις δὲι: μας, διταν
επουδάζουμε, κάνουμε τέλλεις, τὶς διποτες και ξε-
πληρώνουμε διταν τελειώσουμε και πάρουμε τὸ δι-
πλωμά μας.

Ο “ΝΟΥΜΑΣ”, ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ ΧΡΟΝΙΑΤΙΚΗ

Γιὰ τὴν Ἀθήναν δρ. ε.— Γιὰ τὶς Ἐπαρχίες δρ. 7
Γιὰ τὸ Ἑξωτερικὸ δρ. κθ. 10.

Γιὰ τὶς ἐπαρχίες δεχόμαστε καὶ τεληματικὲς (2 δρ. τὴν τριήνην) συντρομές.

Κανένας δὲ γεάρεται συντρομητῆς ἢ δὲ στείλει μπροστά τὴν συντρομή του.

10 λεφτά τὸ φύλλο λεφτά 10

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ. Στὰ κιδούκια (Σύνταγμα, Ὁμονοια Ἐθν. Τράπεζα Ὑπ. Οἰκονομικῶν, Σταθμὸς Τροχιδρομού (‘Ακαδημία), Βουλὴ, Σταθμὸς ὑπόγειου Σιδερόδρομου (‘Ομονοια), στὰ βιβλιοπωλεῖα (‘Εστιας) Γ., Κολάρου καὶ Σακέτου (ἀντίκρυ στὴ Βουλὴ).

Στὴν Κέρκυρα, Πάτρα καὶ Βόλο, στὰ Πραχτορεῖα τῶν Ἐφημερίδων.

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

Καὶ ἔργα! — Οἱ συντεχνίες στὴ Βουλὴ.
— Ἐφημερίδες καὶ Βουλὴ. — Τὸ «Σεράπιον».

Τῇ ΑΡΧῇ, καλές εἶναι καὶ οἱ φοβέρες μὲ λάγια. Μαὶ σιντεχνίες δὲν πρέπει νὰ σταματήσουν δῶ, στὰ λάγια. “Αν δοῦν πώς τὸ «ὑπόμνημά τους δὲ λογαριάστηκε καθόλου, ἦν δοῦν πώς ἡ Κυβέρνηση, καὶ ὑπερ’ αὐτὸ τὸ τριξιμο τὸν δοντιῶν του ἁκόλουθον νὰ φορτώνει φόρους στὴν ράχη τοῦ λαοῦ— τότε σιντεχνίες πρέπει νὰ στείλουν δεύτερο ὑπόμνημα, δηρὶ πιὰ «γραφτὸ» τοῦτο τὴν φορά, γὰρ ὑπόμνημα μὲ φωνὲς καὶ μὲ γρονιά. Γιατὶ στὸν τότε μαὶ γόνο αὐτὰ τὰ ὑπόμνημά τα ξογανιζούνται καὶ μόνον αὐτὰ γίνουνται εεβαστι.

Ἐγουν τὸ κουράγιο σιντεχνίες νὰ στείλουν καὶ τὸ δεύτερο ὑπόμνημα. Τότε καλὸ σταλμένο καὶ τὸ πρότο. Ἀλλιώτικα, εἴτινα ὀλωσιδίον περιττὸ νὰ ξεδέψουν τὸ χαρτὶ καὶ τὸ μελάνι τους καὶ νὰ θυριδώσουν καὶ νὰ μᾶς κάμουν νὰ διλέσουμε καπιο ἔντυπη τοῦ λαοῦ.

Αὐτὴ ἡ ταχτικὴ τοῦ εείπα καὶ ἐλάλησα, ἀμαρτιῶν οὐκ ἔχω καὶρδὸς νὰ λαμπιονθεῖ τιὰ μὲτο τοὺς δικοὺς μας. Τὸ νὰ λέμε τὴν καλό, δὲ σημαίνει τίποτα. Μίναι εύκολη δούλια καὶ καμιὰ ὠφέλεια δὲ φέρνει νὰν τὸ ἐνεργοῦμε τὸ καλό, εἶναι τὸ πᾶν.

*

δρ. γιὰ τρεῖς μῆνες, Πάντα ἐλπίζα κατ’ αὐτὸ τὸ διάστημα νὰ τὸ ἰξοφλήσω ἡ τούλαχιστον νὰ πληρώσω μέρος καὶ νὲ ἀνανεώσω τὸ γραμμάτιον.

ΝΙΚΟΣ. — Φυσικό! Αὐτὲ είταν εὔκολο, ἀφοῦ οἱ δουλείες σου πᾶντα καλά.

ΓΙΑΤΡΟΣ. — Ετοι φαίνεται καὶ ἔτοι είναι. Οἱ δουλείες μου πᾶντα καλά, αὐτὸ είναι ἀλλήσια, ἀλλὰ καὶ οἱ ὑποχρεώσεις μου είναι μεγάλες. Ο ἔνας στὰς Βρυξέλλας, δὲ οὐλος στὴν Γερμανία, ἡ οἰκογένεια ἐδῶ. Πάντως δύως λογάρικά, δητὶ θὰ τὰ καταφέρω, ἀλλὰ, βλέπεις, μοῦ ἔτυχε κακορίζια. Αρρώστης ἡ Λιλή καὶ μὴν τὰ ρωτᾷς; πειά μὲ τὰ ἔξοδα. Στὸ τέλος ἀναγκάσθηκα καὶ τοὺς ἔτειλαν δίλους στὸν ἔξοχή, καὶ ἔτοι δὲν μπόρεσα νὰ φρενῶ συνεπής στὰς ὑποχρεώσεις μου.

ΝΙΚΟΣ. — Ἀλλήθεια! Πῶς είναι ἡ Λιλή;

ΓΙΑΤΡΟΣ. — Καλλίτερα, πολὺ καλλίτερα καὶ πρέπει νὰ μείνῃ δῆλο τὸ καλοκαίρι: ἔκει... “Ἄς είναι. Γιὰ τὰ παλιὰ τὰ χρέη οὐτε σκέπτομαι κάν, διότι αὐτὸς που τοῦ τὰ χρωστῶ, μολονότι παχύνει τόκουν; ὑπέρογκους, είναι κατὰ βάθος καλὸς καὶ μὲ περιμένει στὰς λίγεις. Φυσικά πάντα πληρώνεται. Αὐτὲς δύως ἡ τωρινὸς τῶν 1250 δρ. είναι φοβερός. Νομίζεις, δητὶ ἔχει ἔνα μῖσος ἔναντιον μου. Στὴν

ΜΕ τὸ ὑπόμνημά τους οἱ συντεχνίες μὲς γεννήσαντε καὶ τούτη τὴν σκέψη. Θέταντε δύσκολο (γιατὶ ἀδύνατο δὲν εἶναι) νὰ στείλουν οἱ συντεχνίες μας στὶς μελλούμενες ἐκλογὲς ἵνα βιωσετὴ δικόνε τους. δητὶ πολιτικὸ μὲν ἀπὸ τὰ απλόγυρα τους βγαλμένο, μέσα στὴν Βουλὴ; Κι ἐν τὶς συνεχνίες τῆς Ἀθήνας, τὶς ἀκολουθήσουν οἱ συντεχνίες τῆς Πάτρας, τοῦ Βόλου, τῆς Κέρκυρας καὶ τῶν ἄλλων, τῶν διπλωδόπτηος μεγάλων ἐκλογῶν περιφερειῶν, —ποὺ δὲν, ἔντο δουλέψουν εἰλικρινὰ καὶ ὀδεσφικά, μποροῦντε νὰ στείλουν ἡ καθεμιάτικη δικού της—δὲ θὰ γίνει σιγὰ σιγὰ ἔτσι ἔνα καθαρὸ λαϊκὸ κόμμα μέσα στὴν Βουλὴ ποὺ νὰ διαφέντει τὸ συμφέροντα τοῦ λαοῦ καὶ νὰ βάσει γαλινάρι στᾶλλα, τὰ ρουσφετολόγα κόμματα:

“Ολοὶ ζητάμε μὰ εἰρηνικὴ ἐπανάσταση, γιὰ μοναδικὸ γιατρικὸ τῆς σωτηρίας μας. Μὰ πᾶς ἀλλιῶς θὰ τελεσφορήσει ἡ εἰρηνικὴ αὐτὴ ἐπανάσταση, παρὰ μὲ τὸν τρόπο ποὺ δεῖγνουμε;

*

ΕΛΠΙΖΟΥΜΕ ὑστερ’ ἀπὸ τὶς γιορτάδες νάχουν πὰ φιλιωδὲς δημαστογράφοι καὶ Βουλὴ καὶ ἔτσι νὰ ξανχρινήσουν οἱ φημερίδες μας νὰ δημοσιεύουν τὰ πραχτικὰ τῆς βουλευτικῆς ἀπραΐας καὶ νὰ βλέπουμε καὶ μεῖς οἱ ραγίδες μὲ ποὺ τρόπο καθουρνητίζουν τὸν ἄρρεν τους οἱ ἀφεντιδεῖς μας.

Γιατὶ τὶ τὰ θέλεται. Τὶς λίγες μέρες ποὺ βγήκαν σι φημερίδες μας δίχως πραχτικὰ τῆς Βουλῆς, κάπιο πλάκωμα βρέθη νιώθηκε πάγου στὴν ψυχή μας. Νάγει ἡ Τουρκία Βουλὴ καὶ μεῖς νὰ μήν έχουμε “Αν μποροῦσε νὰ μᾶς βρεῖ μεγαλύτερο κακό ἀπὸ τοῦτο!”

— Καὶ τὸ «Δελτίον τῆς Ἐφ. τῶν συζητήσεων τῆς Βουλῆς» ποιηγαλεὶς ἡ Κυβέρνηση, καὶ τὸ μορφαὶ γέρασμα, οὗτε γιὰ μεῖς μποροῦσε νὰ μᾶς χρησιμέψει. Γιατὶ μεῖς τὸ δέρρετο εὐτὸν «Δελτίον τόσο εὐγενικὰ καὶ τόσο γνωστικὰ καὶ τόσο πατριωτικὰ φυιόντουσσαν πῶς μιλούσαν δὲν» οἱ έθνικοι μας πατέρες, ποὺ ἀποροῦσες, καὶ ἔλεγες:

— Μὲ Ρωμαίην Βουλὴ είναι αὐτὴ, ἡ Ἑγγλέζικη; Γιατὶ, λωρὶς νὰν τὰ ξερωμασοῦμε, μόνο οἱ φημερίδες μας τὰ καταρέργουμε νὰ μᾶς δίνουν τὴν ἀλτηνήν ζουγραφά τῆς Ρωμαίης Βουλῆς, τῆς Βουλῆς; μας.

*

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ημερογικὸ περιοδικό μας, γραμμένο (ἔξον ἀπὸ λιγοστές του σελίδες γιὰ τὴν ὥρα) σὲ καθέρις δημοτική, μᾶς ἔρθε τεῦτες τὶς μέρες γιὰ μποναμᾶς πεωτογρανιάτικος ἀπ’ τὴν Ἀλεξάντρεια. Ο τίτλος του «Σεράπιον», τὸ τύπωμά του χρὰ δεῦτο καὶ τὰ περιεχόμενά του, πρωτότυπα καὶ μεταρρυθμένα, δῆλα πέρα διελεχτά. Τέτοιο περιοδικὸ δὲν τὸ χάρτηκε ὡς τὴν ὥρα, η πόλη μας, η ἔστια δὲ τῶν φύτων, καὶ νά, ποὺ ἡ Ἀλεξάντρεια ἔρχεται νὰ μᾶς βάλει τὰ γυαλιά. “Ἐκδότες του είναι παλιοὶ καὶ ἀγαπημένοι συνεργάτες του «Νομοῦ», παιδιὰ φωτισμένα καὶ ἀληθινὰ προσθευτικά, ποὺ ἀποτραπητήκανε ἀπὸ τὴν «Νεα Ζωὴ» τῆς Ἀλεξάντρειας, γιατὶ καὶ μεῖς οἱ δισκάλοι ἀκόμα παλεύουμε τὴν οὐρίστα τους.

«Περαιτερήκαμε, μᾶς γράψουν, ἀπὸ τὴ σύνταξή της

λῆξι, δηλαδὴ πῷ δεκαπεντε εἴκοσι δίμερων, πῆρε διπόρχηση ἐναντίον μου καὶ μάλιστα ἀπόγραφον ἐκτελεστόν, καὶ δὲν ἔννοετον τὸν ἀκούστηρα τίποτε. Θέλει νὰ μοῦ κατάσχῃ, λέγει, τὰ ἐπιπλα γιὰ νὰ μὲ ρεῖ λέψη, γιατὶ, βλέπεις, ἔνκης γιατρὸς ὄρείλει νὰ είναι συνεπής στὰς ὑποχρεώσεις του.

ΝΙΚΟΣ.—Βέβαια, καλές είναι αὐτές οἱ θεωρίες, ἀλλὰ δυστυχώσας στὰ χασια ποὺ ζούμε, δὲν είναι εὔκολο πρᾶγμα.

ΓΙΑΤΡΟΣ.—“Ακούσε, Νίκο! Μπορεῖς νὰ μοῦ δανείσῃς 500 δρ.

ΝΙΚΟΣ.—Τὶ νὰ σες πῶ, γιατρέ, ζέρεις ὅτι ἔν είχα, οὔτε θὰ περίμενα νὰ μοῦ τὶς Κηπήσεις, ἀλλὰ θὰ κύτταζα νὰ ξεπληρώσω καὶ τὶ; 1250.

ΓΙΑΤΡΟΣ.—Τὶ νὰ κάμω, Θεέ μου! Καὶ ποὺ τοῦ ὑπεροχήθηκα, ὅτι ὡρισμένως σήμερα θὰ τὸν πληρώσω. Σὲ λίγο θέρη, καὶ ἀγένη δὲν πληρωθῆ θὰ σηκώσῃ τὰ ἐπιπλα. Γιὰ φαντάσου! Μ’ ἔρχεται νὰ τρελλαθῶ. (Χτυπᾷ τὸ κουνοῦν τῆς δέσμωτρας). “Α!... (Τρέχει καὶ ἀνοίγει. Απὸ μέσα ἀκούνεται διαλογος).

καὶ γ’ ἀπάντηση τοὺς στείλαμε τὸ «Σεράπιον», γιὰ νὰν τοὺς δεῖξουμε πῶ; ἐργάζουνται ἐκεῖνοι πῶ θέλουν νὰ ἔξυπνοι τὴν Τέγνη.

Βγάλει μὲ φορὰ τὸ μῆνα. Η συντρομή, του εἶναι: ἐλάχιστη γιὰ τὸ ἔξωτερο (β. ψ. γρ. τὴ γεωνία). Πανώγραμμα (Revue “Sarapion”—Alexandrie Egypte) x’ ἔχουμε γέρεις ἵλοι οἱ ἐργάτες τῆς Ιδέας νὰν τὰ ὑποστρέψουμε γερά τὰ γραῦα εὐτὰ πειδεῖα.

Νά, καὶ τὰ περιεχόμενα τοῦ Α’ φυλλίδου: Πέτρου Μάγνη, Σεράπιον (παῖδης), Ν. Νικολαΐδη, Τίτορος μιᾶς δυάστης (δηγγυμα). M. Maeterlingk ‘Ο θάνατος τοῦ Τίνταγκικί (δράμα). Τάκη Σφρακηνός Ηδός τραγουδοῦσε ἓνα φάντασμα (πότημα). Remy de Gourmont Τέχνη καὶ Τυέλλα (μελέτη). Πρύλου Ζήγρα, Η εὐκή τῆς μάννας (δηγγυμα). Ruskin καὶ Leopardi Συένες. Χρ. Ζασοῦ Στὸν ίδιον τῆς συκιδᾶς (κριτική). “Εγε” καὶ μιὰ σωτοτυπία μπροστά μπροστά, τὴν «Καινούρια μπόλια», πουδή τοῦ ζωγράφου N. K. Νικολαΐδη.

ΤΟ ΑΣΤΡΙ ΤΩΝ ΜΑΓΩΝ

“Πέριο δαστρι, σὰν ἔγεναν τ’ ἀπόσκια κάθε βράδυ, Μυράχειδο ἐπερίουσε τὴν κομισμένη Γῆς, Καὶ στὴ πορεία τους ἕγενονται κάποια κρυφά παλάτια. Πόδιαδα λιγάνια ποδαρά.

Τῶν Πυραμίδων οἱ ἄτεχνοι τεχνίτες τὸ εἰδαν πρώτα Καὶ τὸ κυρι